



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 133/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Inštitútu ekologických aktivít o. z.**, Kmeťova 36, Košice, IČO 42 408 989, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Patrik HOLINGA s. r. o., Hrnčiarska 2/A, Košice, IČO 36 856 967, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Patrik Holinga, proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 8 Ek 846/2020 z 27. apríla 2022 a 27. septembra 2022 a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. novembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 Ek 846/2020 z 27. apríla 2022 (ďalej aj „uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom“) a 27. septembra 2022 (ďalej aj „uznesenie vydané sudkyňou“; spolu ďalej aj „napadnuté uznesenia“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenia zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v napadnutom exekučnom konaní v procesnej pozícii oprávneného domáha proti povinnej obchodnej spoločnosti WorldWood Slovakia, s. r. o., Detva, IČO 36 638 315, vymoženia istiny vo výške 76 546,95 eur s príslušenstvom, a to na základe platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Zvolen č. k. 17 Cb 20/2019 z 13. januára 2020 (právoplatného a vykonateľného 15. februára 2020). Sťažovateľ podal 15. mája 2020 návrh na vykonanie exekúcie na okresnom súde, ktorý 3. júna 2020 poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora. Súdny exekútor doručil 4. septembra 2020 okresnému súdu podanie označené ako „*Postúpenie oznámenia o zmene oprávneného*“ na účely vydania

dotatku k povereniu na vykonanie exekúcie. Poukázal na skutočnosť, že povinný mu predložil zmluvu o postúpení pohľadávky z 24. júla 2020 (ďalej len „zmluva I“), na základe ktorej došlo k postúpeniu pohľadávky proti povinnému zo sťažovateľa (oprávneného) na spoločnosť GreenENERGY s. r. o., Detva, IČO 50 848 151 (ďalej len „postupník I“), a následne doručil aj súhlas postupníka I so vstupom do napadnutého konania z 24. júla 2020. Sťažovateľ 25. augusta 2020 súdnemu exekútorovi oznámil, že zmluva I ešte nenadobudla účinnosť, a to z dôvodu nečinnosti postupníka I. Napokon 31. augusta 2020 aj postupník I doručil súdnemu exekútorovi návrh, a to oznámenie o zmene oprávneného v napadnutom konaní z 28. augusta 2020, spolu so zmluvou I. Okresný súd 26. novembra 2020 súdnemu exekútorovi oznámil, že návrhu na pripustenie zmeny účastníka nevyhovuje, pretože rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých malo dôjsť k prevodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu na postupníka I, boli súdnemu exekútorovi oznámené osobou, ktorá nie je účastníkom napadnutého konania (postupníkom I). Dňa 25. decembra 2020 bol okresnému súdu doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie zo 14. decembra 2020, ktorým sa domáhal zastavenia exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), keďže sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, a to postúpenie vymáhanej pohľadávky na základe zmluvy I. Okresný súd uznesením z 8. marca 2021 vydaným vyšším súdnym úradníkom návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol, proti čomu podal povinný sťažnosť. Uznesením vydaným sudkyňou 23. novembra 2021 okresný súd zrušil uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom s tým, že opätovne preskúma návrh povinného na zastavenie exekúcie a v novom rozhodnutí sa náležite vysporiada so všetkými podstatnými námietkami účastníkov napadnutého konania a rozhodne aj o návrhu sťažovateľa na zmenu účastníka konania na strane oprávneného, ktorý bol okresnému súdu doručený 21. apríla 2021 a ktorým sťažovateľ (oprávnený) navrhol, aby do konania na jeho miesto vstúpila spoločnosť Trident Trading Company, s. r. o., Košice, IČO 36 673 048 (ďalej len „postupník II“), a to na podklade zmluvy o postúpení pohľadávky z 25. februára 2021 (ďalej len „zmluva II“).

3. Návrhom doručeným 22. apríla 2021 Okresnému súdu Košice I sa postupník I domáhal proti sťažovateľovi a postupníkovi II nariadenia neodkladného opatrenia, o ktorom Okresný súd Košice I rozhodol uznesením č. k. 40 C 10/2021 z 2. júla 2021, a to tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť podať v napadnutom exekučnom konaní návrh na zmenu oprávneného – namiesto sťažovateľa do konania vstupuje postupník I (výrok I), zložiť do úschovy Okresného súdu Košice I peňažnú sumu 20 729,77 eur (výrok II), skladať do úschovy Okresného súdu Košice I každú platbu prijatú v napadnutom exekučnom konaní (výrok III), žalobcovi (postupníkovi I) uložil povinnosť v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia podať žalobu o určenie neplatnosti zmluvy II (výrok IV) a v prevyšujúcej časti návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (výrok V). O odvolaní sťažovateľa a postupníka II rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 5 Co 145/2021 z 12. novembra 2021 tak, že potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie vo výrokoch II, III a IV (výrok I), zmenil uznesenie vo výroku I tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (výrok II) a odvolanie postupníka II odmietol (výrok III). V odôvodnení rozhodnutia krajský súd doplnil, že žalobca (postupník I) jednoznačne osvedčil, že medzi ním a sťažovateľom vznikol právny vzťah, ktorý preukázal úhradou sumy 50 000 eur sťažovateľovi, ktorý túto skutočnosť nijako nevyvrátil. Určenie, či tento vzťah vznikol na základe

zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. či išlo o plnenie bez právneho dôvodu, bude predmetom konania vo veci samej, v ktorom súd posúdi aj argumenty strán sporu týkajúce sa vzniku tejto zmluvy, resp. jej platnosti a účinnosti. Postupník I úhradou sumy 50 000 eur sťažovateľovi osvedčil ním uplatňované právo a má teda aktívnu vecnú legitimáciu v spore, ktorú namietal sťažovateľ. Žalobou vo veci samej doručenou 11. augusta 2021 Okresnému súdu Košice I a vedenou ním pod sp. zn. 36 C 22/2021 sa postupník I domáhal proti sťažovateľovi a postupníkovi II určenia neplatnosti právneho úkonu (zmluvy II), určenia, že je oprávneným majiteľom pohľadávky vymáhanej v napadnutom exekučnom konaní a uloženia povinnosti sťažovateľovi podať v napadnutom exekučnom konaní návrh na zmenu účastníka konania na strane oprávneného (namiesto sťažovateľa sa oprávneným stane postupník I). Podaním doručeným 14. marca 2022 Okresnému súdu Košice I vzal postupník I žalobu v celom rozsahu späť, preto bolo predmetné konanie uznesením z 15. marca 2022 zastavené. V lehote na podanie odvolania doručil sťažovateľ Okresnému súdu Košice I vzájomnú žalobu, o ktorej bolo konanie 30. decembra 2022 vylúčené na samostatné konanie vedené Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 36 C 52/2022 a dosiaľ v ňom nebolo rozhodnuté.

4. Medzičasom okresný súd napadnutým uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom 27. apríla 2022 pripustil zmenu účastníka konania na strane oprávneného tak, že namiesto sťažovateľa vstúpil do konania postupník I (výrok I), návrh sťažovateľa na zmenu účastníka konania na strane oprávneného tak, že namiesto sťažovateľa vstúpi do konania postupník II, zamietol (výrok II), návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol (výrok III) a sťažovateľovi a povinnému nárok na náhradu trov napadnutého konania nepriznal (výroky IV a V). Proti tomuto uzneseniu podali obaja účastníci konania sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením vydaným sudkyňou 27. septembra 2022. Okresný súd sťažnosť sťažovateľa a jeho návrh na prerušenie konania zamietol (výroky I a II), sťažnosť povinného proti výrokom III a IV uznesenia zamietol (výrok IV) a účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal (výroky III a V).

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

5. Podstatou vo veci je tvrdenie sťažovateľa, že zmluva I je neplatná, a uvedené odôvodňuje tým, že „1. 24.07.2020 - je úhrada kúpnej ceny za postúpenie pohľadávky - plnenie bez právneho dôvodu, 2. 28.07.2020 - nadobudnutie platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, tzn. podpis na strane žalobcu, 3. 2x písomné výzvy zo strany žalovaného v 1. rade (1x doporučeným listom, neprevzatým v odbernej lehote, 1x - e-mailom [REDAKOVANÉ], opäť bez akejkoľvek reakcie), 4. Doručenie Zmluvy o postúpení pohľadávky až v marci 2021 (po trištvrte roku) - samozrejme so zákonnými právnymi následkami, vid' absolútna neplatnosť, až vtedy sme sa dozvedeli, že skutočný dátum podpisu je 28.07.2020 a nie 24.07.2020 tak ako to zavádzajúco opakovane uvádza žalobca, 5. Rovnako po trištvrte roku sa nám tu zázračne objavili nové dokumenty, ktoré majú asi takú výpovednú hodnotu, ako je aj čas, kedy sa nám prvý krát objavili: primitívny falzifikát elektronickej doručenky prostredníctvom e-mail, prvýkrát sa nám tu objaví tvrdenie o tom, že jeden originál Zmluvy o postúpení pohľadávky bol zaslaný obyčajnou poštou na adresu JUDr. Patrika HOLINGU s. r. o. (čo si údajne sám vyžiadal).“. Zmluva II je podľa jeho názoru platná a uzatvorená v súlade so zákonom.

6. Vychádzajúc z uvedeného, podľa názoru sťažovateľa okresný súd vydaním napadnutého uznesenia vydaného sudkyňou „zneužil nálezh Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 549/2021 zo dňa 21.12.2021, na ktorý poukázal sám vyšší súdny úradník, nakoľko v čase rozhodnutia boli vedené ešte dve súdne konania na všeobecnom súde Košice I pod sp. zn. 36C/22/2021 - 1. na základe žaloby protistrany a 2. na základe nami podanej vzájomnej žaloby zo dňa 28.04.2022, ktorý má rozhodnúť o platnosti, resp. neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 24.07.2020 (resp. 28.07.2020), a kde sa sám Okresný súd Banská Bystrica vyjadril, že nemá právomoc zasahovať do právomoci iného súdu, ktorá mu bola zverená zákonom. K tomu, že vyšší súdny úradník rozhodol ešte pred právoplatnosťou Uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 15.3.2022, pod sp. zn. 36C/22/2021-136, ktorým zastavil konanie, sa Okresný súd Banská Bystrica v rámci svojho Uznesenia sp. zn. 8Ek/846/2020 zo dňa 27.09.2022 opomenul akokoľvek vyjadriť.“. Prevod práva na základe zmluvy I nie je preukázaný, je naďalej sporný. O prevode práva k pohľadávke, resp. o platnosti a neplatnosti zmlúv je vedené súdne konanie, v ktorom sa rozhodne, kto je hmotnoprávnym veriteľom vymáhanej pohľadávky a v prospech koho má súdny exekútor vykonávať exekúciu. Okresný súd preto nerešpektoval právny názor vyjadrený krajským súdom v uznesení z 12. novembra 2021, keď skúmal otázky, ktoré patria do právomoci všeobecného súdu, a tak rozhodol v rozpore s jeho právnym názorom.

### III.

#### Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je vyjadrený nesúhlas sťažovateľa s napadnutými uzneseniami vydanými v exekučnom konaní, ktorými malo dôjsť k porušeniu ním označených práv.

#### III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa uznesením okresného súdu z 27. apríla 2022 vydaným vyšším súdnym úradníkom:

8. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

9. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

10. Sťažovateľ využil svoje právo podať proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť, o ktorej rozhodovala sudkyňa, ktorá bola zároveň oprávnená a aj povinná poskytnúť ochranu základným právam alebo slobodám sťažovateľa v prípade zistenia, že napadnutým uznesením

vyššieho súdneho úradníka z 27. apríla 2022 došlo k ich porušeniu. Právomoc sudkyne rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

11. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti ústavnou sťažnosťou napadnutému uzneseniu okresného súdu z 27. apríla 2022 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

### **III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa uznesením okresného súdu z 27. septembra 2022 vydaným sudkyňou:**

12. Predmetom tejto časti ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu vydaným sudkyňou, „*nakol'ko rozhodol vo veci bez akejkoľvek právomoci, hoci o tom súd vedel, a bez akéhokoľvek dokazovania, ktoré je v rámci exekučného konania obmedzené.*“.

13. V súlade s § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde prerokoval ústavný súd predbežne ústavnú sťažnosť sťažovateľa, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

15. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

17. Sudkyňa v napadnutom uznesení poukázala na vecnú správnosť napadnutého uznesenia okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom a v plnom rozsahu sa stotožnila s dôvodmi uvedenými v predmetnom uznesení (bod 22). Zároveň pomerne rozsiahlo poukázala na niekoľko skutočností, ktorými podporila správnosť rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka. V prvom rade

v bode 23 podčiarkla skutočnosť, že vyriešenie spornej otázky „vlastníctva“ vymáhanej pohľadávky je jednoznačne nevyhnutné v rámci civilného sporového konania. Zároveň však zdôraznila, že spor medzi postupcom a postupníkom presahuje rámec exekučného konania, keď sa nijakým spôsobom nedotýka samotného povinného. Práve naopak, povinnému ako dlžníkovi v zmysle konštantnej judikatúry ani nepatri námiетка neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Podľa jej názoru povinného nemožno v exekúcii držať pre spor, ktorý s ním nesúvisí (ktorého nie je účastníkom), a to najmä za stavu, keď vymáhaný nárok je v plnej výške deponovaný na účte súdneho exekútora s tým, že súdny exekútor len „čaká“ na rozhodnutie exekučného súdu o tom, kto je oprávneným prijať plnenie od povinného. Vychádzajúc z uvedeného, považovala za nevyhnutné rozhodnúť o zmene oprávneného na podklade tvrdení a listín, ktoré sú obsahom exekučného spisu. V tejto súvislosti tak ako aj vyšší súdny úradník v skoršom rozhodnutí poukázala v bode 24 na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 549/2021 z 21. decembra 2021 a v súlade s jeho závermi uznala potrebu prehodnotiť skôr prijaté závery týkajúce sa rozhodovania o zmene oprávneného a zaoberať sa tým, či predložené dôkazy svedčia o zmene „nositeľa hmotného práva“ vymáhať dotknutú pohľadávku, čo podľa jej názoru vyšší súdny úradník vyhodnotil správne, a preto v podrobnostiach odkázala na jeho odôvodnenie. Nad rámec uvedeného zhrnula skutočnosti, ktoré súd považoval za preukázané (bod 25), a dospela k záveru, že „súd nadobudol dôvodné presvedčenie, že v čase podpisu zmluvy o postúpení resp. v čase vyplatenia odplaty za postúpenie, a to až do žiadosti o zaslanie súhlasov so vstupom do exekučného konania, boli prejavy zmluvných strán jasné a tieto smerovali k tomu, aby sa novým veriteľom pohľadávky vymáhanej v tejto exekúcii stal postupník. Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 24.07.2020 tak aj sťažnostný súd predbežne vyhodnotil ako platnú. Následné konanie oprávneného, ktorý začal namietat' relativnu ako i absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení a tiež (bezodplatné) postúpenie pohľadávky ďalšiemu subjektu, sa tak podľa názoru sťažnostného súdu javí ako špekulatívne a v rozpore so skôr prejavenu vôľou oprávneného, a takáto obrana oprávneného preto nemôže podľa názoru sťažnostného súdu požívať právnu ochranu. V nadväznosti na uvedené tak sťažnostný súd musí konštatovať, že toho času považuje prevod práva vyplývajúceho z exekučného titulu za dostatočne preukázaný na to, aby bolo rozhodnuté o zmene oprávneného s poukazom na § 37 ods. 1 Exekučného poriadku.“. V závere odôvodnenia napadnutého uznesenia sa okresný súd vysporiadal aj s alternatívnym návrhom sťažovateľa na prerušenie napadnutého konania. Poukázal na doručenie vzájomnej žaloby sťažovateľom 28. apríla 2022 Okresnému súdu Košice I (sp. zn. 36 C 52/2022, pozn.), ktorou sa domáha určenia platnosti zmluvy II a určenia neplatnosti zmluvy I, o ktorej dosiaľ nebolo rozhodnuté. Následne konštatoval, že „v danej veci nevzhliadol dôvody na prerušenie konania. Hoci aktívna legitímácia oprávneného je toho času sporná, sťažnostný súd má za to, že od povinného nemožno spravodlivo požadovať, aby zotrval v exekúcii za stavu, že je pripravený plniť resp. že už plnil k rukám súdneho exekútora. Pre účely exekučného konania si súd otázku aktívnej legitímácie vyriešil a má za to, že rozhodnutím exekučného súdu oprávnený nebude ukrátený na svojich právach, pretože aj v prípade, ak by bolo určené, že sporná zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, má oprávnený stále právo žiadať od postupníka vydanie bezdôvodného obohatenia (nič mu v tom nebráni). Exekučný súd tu musí chrániť nielen záujmy oprávneného, ale aj záujmy povinného, ktorý nemôže byť ukrátený na svojich právach z dôvodu prebiehajúceho sporu medzi oprávneným a postupníkom.“.

18. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s takto vyjadreným názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd nemôže hodnotiť napadnuté rozhodnutie podľa jeho obsahu v predchádzajúcom bode ako vydané bez vysporiadania sa so závermi, ktoré tvorili predmet rozhodovania, a teda ústavne neudržateľné. Sťažovateľ si evidentne mylí konanie o ústavnej sťažnosti s konaním o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu súdu v rámci všeobecného súdnictva, keď ústavný súd všeobecné súdy pri ich rozhodovaní nenahrádza. Polemika (len) na úrovni zákona, poprípade skutkových zistení nemôže bez ústavnej dimenzie (intenzity) zásahu do základných práv arbitrárnym alebo zjavne neodôvodneným rozhodnutím vyvolať vyhovenie ústavnej sťažnosti.

19. V rámci prípravy predbežného prerokovania veci ústavný súd zistil, že poverený súdny exekútor vydal v napadnutom exekučnom konaní 6. októbra 2022 upovedomenie o zastavení exekúcie v zmysle § 61n Exekučného poriadku, a teda jeho doručením okresnému súdu 13. októbra 2022 bolo napadnuté exekučné konanie skončené (vymôžením pohľadávky vrátane jej príslušenstva a trov exekúcie). Vzhľadom na skutočnosť, že konanie vedené Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 36 C 52/2022 ešte prebieha, sťažovateľ bude môcť námietky týkajúce sa prípadného porušenia jeho práv uplatniť v tomto konaní, a to v rámci prostriedkov, ktoré mu právny poriadok garantuje. Od výsledku tohto konania bude závisieť ďalší prípadný postup sťažovateľa vo vzťahu k pohľadávke vymáhanej v napadnutom exekučnom konaní pôvodne v jeho prospech. Uvedené načrtol aj okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia (záver bodu 17 tohto odôvodnenia).

20. Ústavný súd, rešpektujúc zákonné limity rozsahu prieskumu vo vykonávacom konaní, dospel k ústavne konformnému záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu vydaným sudkyňou a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 9. marca 2023**

**Miroslav Duriš**  
**predseda senátu**